

A Király-hágón is túl...

Az utolsó osztálykirándulás

Végzős osztályként szerettünk volna még szórakozni, kirándulni egyet közösen, mielőtt végleg elhagyjuk iskolánkat. Mint ahogy tavaly, idén sem tudtunk megegyezni arról, hogy hova szeretnénk menni. Osztályfőnökünk, Malinkóné Molnár Ágnes, ismét talált egy pályázatot, melynek keretén belül ellátogathattunk Erdélybe és megismerkedhettünk az ottani diákokkal.

Úgy döntöttünk, hogy mivel 2017. Arany János emlékévé, egy kis megemlékezéssel és koszorúzással készülünk tiszteletére. A Petőfi és Arany közötti barátság szimbolizálására megtanultuk a Nemzeti dal egyik megzenésített változatát Bialkóné Horváth Krisztina tanárnő közreműködésével. Irodalomtanárunk, Zsák Anikó és osztályfőnökünk segítségével kiválasztottuk Arany János Rendületlenül című versét, amit én olvastam fel a megemlékezés során.

Az indulás előtti hetekben összeállítottunk egy ajándékcsomagot magyar édességekből, és nemzeti színekből karkötőt fontunk a diákoknak, amelyre négy, fából készült gyöngyöt fűztünk és ráírtuk Encs nevének betűit.

Október 12-én eljött az indulás napja. Izgatottan szálltunk fel a buszra, és csak akkor tudatosult bennem, hogy egy majdnem kilenc órás út áll előttünk. A fiúk gondoskodtak a jó hangulatról egy hordozható hangszóró segítségével. Az út során buszsofőrünk, Schellenberger Csaba többször ragadta meg az alkalmat arra, hogy meséljen a helyi látványosságokról, bár első nagyobb megálló helyünkig, a Király-hágóig nem igazán beszélt. Később nagyon sokat megtudtunk tőle Bánffyhunadról és a környékén élő romákról, Ady Endréről és Boncza Bertáról. Utunk során megtanultuk a Székely himnuszt.

Szállásunkra - Parajdra - már sötétben érkeztünk. Nagyon finom meleg vacsorával fogadtak minket a háziak. Már vártak bennünket a Szováti Domokos Kázmér Középiskola diákjai és odültek az asztalokhoz. A kis ház, ahol étkeztünk, megtelt vidámsággal, nevetéssel. Tíz óra felé elköszöntünk egymástól, majd felmentünk a szobáinkba és a közös előtérben zenét hallgattunk, beszélgettünk.

Pénteken elmentünk a testvériskolába, ahol a fiúk egy közös foci meccset játszottak, majd tettünk egy nagy sétát Szováton. Meglátogattuk a Medve-, Vörös- és Zöld-tavakat. Itt is jókat beszélgettünk a fiúkkal és lányokkal, volt alkalmunk jobban megismerni egymást. A séta alatt megkoszorúztuk a városban lévő Petőfi szobrot és előadtuk műsorunkat. Zárásként visszamentünk Parajdra és leutaztunk a sóbányába. Az ott töltött idő kellemesen telt, kipróbáltuk a kihelyezett játékokat, sportszereket, megnéztük a bányáról kiállított képeket.

A másnap is eseménydúsán telt. Szováti diákokkal és kísérőtanárunkkal kiegészült csapatunk buszra szállt, elmentünk a Gyilkos-tóhoz, majd legyalogoltunk a Békás-szoroson. Annyira szép volt a táj, hogy kisebb csoportokra oszlottunk, mert valaki mindig lemaradt fényképezni, nézelődni. Az út menti árusoktól sok ajándék- és emléktárgyat lehetett venni. Ezután Csíksomlyó és Gyergyószentmiklós érintésével egészen Székelyudvarhelyig utaztunk, amely a „legmagyarabb város” elnevezést kapta a lakosság összetétele miatt. Vacsoraidőben értünk vissza szállásunkra.

Vasárnap a vásárlás napja volt. Elmentünk Farkaslakára, ahol megkoszorúztuk Tamási Áron sírját, majd nézelődtünk a kirakodóvásáron. Ezután Korondon álltunk meg, ahol csaknem mindenki elköltötte a megmaradt pénzét szuvenírekre vagy ételre. Azzal este még utoljára összegyűltünk és közösen buliztunk egyet. A testvériskolából hoztak nekünk süteményt és ajándékokat: kézzel készült csokoládét és egy-egy hűtőmágnest kaptunk tőlük.

A reggel nagyon nehezen indult, mindenki fáradtan, álmosan foglalta el a helyét a buszon, ahol már korántsem voltunk olyan elevenek, mint odafelé: nem szólt a zene, hanem egy-egy ülést elfoglalva aludtuk végig az utat. Élményekkel gazdagodva tértünk haza utolsó közös kirándulásunkról.

Szolyák Fanni 12. A osztályos tanuló